

עלון תורני שבועי

בעזרה"ת

אגדה של תורה

גליון 817

בית הכנסת "עולי בבל" ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל רח' יוסף חיים אור-יהודה ת"ו

פתיח האהל

שנים עשרה שנים יוסף כלוא בבור המצרי והנה מגיע רגע השחרור המיוחל. כשזמן השחרור מגיע הכל נעשה במהירות הבזק - "וַיִּרְצֵהוּ מֶן הַבּוֹר" מריצים את יוסף - ריצה המובילה אותו בסופו של דבר אל השלטון. אין הסבר הגיוני כיצד עבד עברי, עם עבר של אסיר בכלא, נהפך תוך שעות אחדות לשליט מצרים, שהייתה נכון לאז, האימפריה החזקה בעולם. אולם המציאות חזקה מעבר לכל דמיון. יוסף מקבל שלטון ללא מיצרים, וכך אומר לו פרעה: "ובלעדיך לא ירים איש את ידו ואת רגלו בכל ארץ מצרים" כל אחד מאיתנו "שבוי בכלא". כל אחד וכלאו הוא. האחד שבוי ואסור בכבלי הכעס, השני בכבלי הקנאה והשלישי ברדיפה אחר הכבוד. מי מאיתנו אינו חפץ לצאת "מהבור". כולנו רוצים להשתחרר מהרגלים שמונעים מאתנו להיות חופשיים. כיצד עושים זאת? עלינו להתחקות אחר הטקטיקה שנקט בה יוסף, אולי נצליח גם אנו. נתבונן נא בתגובתו של יוסף לדברי השבח שמרעיק עליו פרעה המשבח את חכמתו. התגובה האינסטינקטיבית והטבעית של יוסף הייתה: "בְּלָעָדִי! אלהים יענה את שלום פרעה". במקום לטפוח לעצמו על השכם, מייחס יוסף את כל הצלחותיו לאלוקים. זהו השלב הראשון והחשוב ביותר. אדם שמכיר ומודה בעובדה זו, זוכה לתגמול מיוחד, מידה כנגד מידה: סייעתא דשמיא - עזרה אלוהית צמודה. "ויהי ה' את יוסף ויהי איש מצליח... וכל אשר הוא עשה ה' מצליח בידו" יוסף זוכה לנשיאת חן מיוחדת ולהצלחה בכול מעשי ידיו, הוא משתחרר מכלאו וכבלי זוהר למלוכה. שינוי הוא מהלך קשה, כדי להצליח באמת חייבים עזרה ממרום, וכך כותב התלמוד: "יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ואלמלא הקדוש ברוך הוא עוזרו אינו יכול לו!". אם אנו רוצים להצליח ולהתעלות מעל לקשיים שהיצר מערים עלינו בכל הזדמנות - הבה נפנה לאבינו שבשמים, נבקש כוחות וכלים ואין ספק שבקשות מסוג זה - תמיד נענות...

שבת שלום וחנוכה שמח
שמשון אליעזר פוקס

"ויהי מקץ שנים ימים" רבותינו הן בזוהר והן במדרש פתחו דרשתם לפרשה בפסוק מספר איוב כח "קץ שם לחושך ולכל תכלית הוא חוקר". ונאמר על כך במדרש: "זמן נתן לעולם כמה שנים יעשה באפילה". דבר אחר: קץ שם לחושך, זמן נתן ליוסף כמה שנים יעשה באפילה בבית האסורים, כיון שהגיע הקץ חלם פרעה חלום. ובוודאי הורנו חכמינו מוסר השכל ולקח בחיים חיותינו. ובכן, מה רצו חכמינו ללמדנו בזה. ויבואר על פי מעשה שסיפר רבי בן ציון רז שליט"א. מלך אחד ביקש מאת פני יועצו הפרטי אשר היה מאד מחכים את המלך: "תן לי דבר שיועיל לי בכל עת". נענה היועץ, וביום השלישי הופיע וטבעת בידו, עליה היה חקוק אותיות ג. ז. י. הגישו ברוב כבוד למלך. התבונן המלך ושאל "מה פשרם של אותיות הללו" הרים היועץ עיניו ואמר למלך, אדוני המלך הנך שולט על המדינה ועל אזרחיה, שם לב על המדינות השכנות אם פניהם לשלום אם למלחמה. יתכן שתהיינה למלך דאגות ויתכן שגם תהיינה הצלחות. ובוודאי לא בהצלחות מסתיימת אחריותו של אדוני המלך, ולא הדאגות צריכות לעצור בעד המלך. ובכל מצב, המלך צריך לחשל עצמו ולהלך ברוח נדיבה ובעוצמה. ובכן כאשר אדוני המלך ידע כי ההצלחות תעבורנה, וגם הדאגות תחלופנה, בכך תמיד יתחזק אדוני המלך. ובכן, זה פשר אותיות גז"י - "גם זה יעבור" והיה להיות אדוני בשיא ההצלחות - ידע "גם זה יעבור"! ובהיותו בדאגות - יבין "גם זה יעבור"! כך כל אנוש ויציר חומר, יש לו הצלחות וישנם גם כן קשיים בחיים, (לא ש"החיים קשים" אלא יש "קשיים בחיים"), ושמא יחשוב: "אוי, מה יהיה עמי", כגון חשוכי בנים, או רווקים, או סובלי חולי, וחסרי ממון וכו' וכו'. לזה נדע לנו כלל: "קץ שם לחושך"! זמן נתן האל כמה זמן יהיה עולם באפילה. כמו כן אנחנו, עלינו לידע, משברי החיים - יחלפו יעברו ויבוא טוב. ולא נשארים כך, וגם אין נתקעים בזה העולם, אלא "דור הולך ודור בא", ועולים לעולם שכולו טוב, עולם נצחי. וחבל לבלות החיים כאן בדאגה, כדאי להעבירו בטוב ובתקוה. קוה אל ה' חזק ויאמץ לבך.

זמני השבת
הדלקת נרות
מוצאי שבת
5:21 4:19
נא לשמור על קדושת הגליון
אין לקרוא בשעת התפילה
ליל 5:56

אהל לחידוש

חידושים ופגנים לשולחן השבת

"והנה מִן־הַיָּאָר עֵלֶת שֶׁבַע פְּרוֹת יָפוֹת מֵרָאָה"

בפרשת השבוע אנו מוצאים ביטוי חדש ומאוד תמוה, הנקרא "פרה יפה". והשאלה נשאלת: מה משמעות הביטוי הזה שנקטה התורה? כיצד בכלל ניתן לשדך בין פרה ליופי? אך אל דאגה, רש"י הקדוש כבר ביאר לנו את סוד העניין בצורה נפלאה, וזה תוכן דבריו: בימי השובע יש לכולם כל צורכם ואין עין אדם צרה ברעהו וכולם מסתכלים על הכל בעין טובה, וכל הבריות מושלמות ויפות בעיני כולם. וכשרצתה התורה לרמוז על המצב הנפלא הזה - היא השתמשה בקוד "פרה יפה", שזה ביטוי המעיד שלכולם לא חסר דבר - וכולם מסתכלים על כל הבריא בעין טובה ולב שמח, עד כדי כך שאפילו הפרות יפות בעיני האנשים. עד כאן תוכן דבריו הקדושים של רש"י, ומי שמתעמק ונובר בהם לעומק מגלה בהם סוד כביר ואדיר השווה יותר מכל הון וממון שבעולם, וכדלהלן: מי שיש לו הכל ואינו מרגיש חסר, אזי הוא מסתכל על הכל בצורה נפלאה והכל יפה ומושלם בעיניו. לחילופין, מי שלא שמח בחלקו ומרגיש תמיד חסר, אדם זה הופך להיות "צר עין" והוא רואה את המום שיש בכל דבר.

וַיִּכַּר יוֹסֵף אֶת אָחִיו וְהֵם לֹא הִפְרָהוּ

כל העולם שואל, איך באמת קרה שהאחים לא חשבו אולי שמא יוסף אחיהם הוא העומד לפניהם? ועוד שהיו רמזים וסימנים לגלות שהמשנה למלך הוא יוסף. שהרי ראו בעליל ששונה הוא בצבע עורו מכולם, יוסף היה לבן והמצרים היו שחורים, וחץ מזה היה יפה תואר ויפה מראה. מה גם שהשבטים הרי סברו כי יוסף במצרים, וכשבאו למצרים, המשנה למלך, אמר להם את כל סודותיהם, ולאחר כל זאת עדיין לא התחילו לחשוב-שמא אחיהם הוא?! נכון שיוסף "סיפר" להם שמנחש בגביע, ונכון שיצא בלי חתימת זקן ועתה היה עם זקן. אבל בכל זאת, כ"כ הרבה סיבות היה להם לחשוש ואף לא אחד מהאחים הגדולים לא העלה בדעתו "אולי..."

ביאר ר' שלום שבדרון זצ"ל, ככל שהפלא גדול, התשובה פשוטה יותר: הכל בחזקת סומין עד שהקב"ה מאיר את עיניהם. כשהקב"ה רוצה להעלים דבר, גם המגולה - מכוסה מבעלי השכל הגדולים ביותר.

נכד מתקשר לסבתו מלמטה ואומר לה שהגיע לבקר. הסבתא מבקשת: "תלחץ על כפתור האינטרקום עם המרפק, כנס למעליית ותלחץ על קומה 6 עם המרפק, וכשתגיע תצלצל בדלת עם המרפק". הנכד שואל: "סבתוש, למה הכל עם המרפק?". הסבתא עונה: "מה, באת בידיים ריקות?!"

יהודי אחד שואל את חברו: "תגיד, למה אנחנו אוכלים מאכלים מלאי שמן בחנוכה?". חברו עונה: "כדי לזכור את הנס של פך השמן - פשוט הנס הוא שהבטן שלנו מצליחה לעכל את כל זה!"

מה זה חום מבחוץ ועצוב מבפנים? סופגנייה מקמח מלא בלי ריבה.

אבא מסביר לבנו: "אתה רואה, חמוד? המכבים היו מעטים מול רבים, חלשים מול גיבורים, ובכל זאת הם ניצחו!" הילד מסתכל על החנוכייה ואומר: "אבא, אם הם היו כל כך חכמים וגיבורים, למה הם לא המציאו סופגנייה בלי קלוריות?"

"ואומר אל החרטומים ואין מגיד לי"
מגיד אחד בא לרוז"ן, לדרוש בבית הכנסת, והזמין לדרשתו גם את הרב המקומי. אחר הדרשה ניגש המגיד אל הרב ושאל אותו, אם מצאה הדרשה חן בעיניו. נענה הרב ואמר לו המסורה מציינת ששלוש פעמים מצויה בתנ"ך המילה "מגיד", כאן בפרשת השבוע. בתהילים: "מגיד דבריו ליעקב חוקיו ומשפטיו לישראל" (תהילים קמז) ו"מגיד מראשית אחרית" (ישעיה מח) וזאת כנגד שלושה סוגי מגידים. יש מגיד, והוא המשובח והמצוין שבכולם, והוא "מגיד דבריו ליעקב חוקיו ומשפטיו לישראל", הוא מהנה את הקהל בדברי חכמה, ומסביר להם את משמעותם של החוקים והמשפטים שבתורה. יש מגיד, מן המתקדמים יותר, והוא "מגיד מראשית אחרית", מספר לקהל על תקופות מעניינות בתולדות ישראל ומדבר על העתיד היהודי. ויש, לדאבוננו, מגיד מסוג שלישי, והוא "אין מגיד לי", אינו אומר ולא כלום, משמיע דברי הבל סתם, ואף על פי כן מחזיק עצמו מגיד ומזמין רבים לשמוע את דרשותיו.

בכל ענייני העלון אפשר לפנות למייל:
8444774@Gmail.com

ברכה והצלחה ורפואה שלימה לשאול בן נג'ט ואליאן בת נעימה הי"ו

אהל המעשה

בספר "טיב המעשיות", מביא הרב גמליאל רבינוביץ שליט"א את הסיפור הבא: יהודי שלאחר מאורעות השואה והייסורים הקשים שעבר בה, איבד את אמונתו, שכח את צור מחצבתו, והחל לחיות כגוי גמור, בלי שום סממן יהודי. הוא התחתן, הקים את ביתו, והחליף את שמו לשם גוי. במשך השנים נולדו לו מספר ילדים, שלא ידעו מאומה על יהדותם. כאשר הגיע בנו הבכור לגיל 13, אמר לו אביו: "לכבוד יום ההולדת המיוחד הזה, הבה ונצא לטיול במרכז המסחרי שבעיר הגדולה, שם תוכל לבחור לך כל מתנה שהיא. אקנה לך כל דבר שתבחר בו אף אם יהיה זה דבר גדול ויקר!". האב לא ציין כי ביום זה נהיה בנו 'בר מצוה', אך הוא חש שמחה מיוחדת, יותר מכל יום הולדת רגיל.

השניים יצאו אל העיר, כאשר הנער מחפש לעצמו מתנה יוקרתית. בעודם מטיילים במרכז המסחרי הומה האדם, הגיעו הם לגלריה מהודרת של כלי קודש עתיקים וחפצי אומנות יקרים מיוחדים, שופרות מסוגים שונים, גביעים לקידוש, פמוטות עתיקים יפייפים וכדומה. הנער התפעל, וביקש מאביו להיכנס לחנות ולבוחנה מקרוב. האב סירב. "מה יש לחפש כאן?", "רואה אתה שהכל עתיק ומיושן... הבה נתקדם לחנויות הענק החדישות והנוצצות, שם נמצא בוודאי צעצועים אלקטרוניים חדישים ויפים". אך משום מה הנער התעקש להיכנס דווקא לחנות זו. "אבל הבטחת לי כל מה שאחפוץ", אמר, "ואולי דווקא כאן אמצא משהו המתאים לרוחני?". הנער המשיך להפציר, והאב נעתר לבקשותיו. הם נכנסו לחנות, וסקרו את כלי הנוסטלגיה העתיקים. והנה, צדה עינו על אחד המדפים מנורת עץ עתיקה של חנוכה קלופה ביופי והדר מיוחד, שהרשימה את נפש הילד מאוד. פנה הילד לאביו: "את המתנה הזו אני רוצה!". האב נתקף כעס וחרדה – הוא ממש נפחד ונרעד מהמחשבה שמא נתפס כאן בנו בענייני יהדות, הרי כל חייו הוא בורח מעברו. הבן, שלא ידע ולא הבין מה מתחולל בנפשו אביו אותה שעה, לא ידע מאומה על מהותה של מנורת החנוכה. ליבו נמשך אל החנוכה העתיקה, ליופיה ולחדרה. "דווקא אותה אני רוצה", התעקש הנער. האב ניסה לשדל את בנו לעזוב את המנורה הישנה. "אין בה כלום!" אמר, "וכי איזו תועלת תהיה לך ממנורה ישנה שלא תוכל לעשות בה שום דבר? הבה אקח אותך לחנויות הגדולות המלאות בשעשועים מתקדמים ומיוחדים, שלא תפסיק ליהנות ולשחק בהם; חבל לך להפסיד הזדמנות שכזו על מנורה ישנה עתיקה, שתנוח על המדף בחדרך בלי שתוכל לעשות בה כלום..." משום מה התעקש הבן. הוא חש משיכה עזה בלתי מובנת דווקא אל אותה מנורת חנוכה והפציר מאוד באביו: "הלוא הבטחת שתקנה כל מה שאבקש. את זה אני רוצה". ראה האב שאין לו ברירה, וניגש אל המוכר וביקש לקנות את אותה מנורה. אמר לו המוכר: "צר לי, אבל דווקא זו אינה עומדת כלל למכירה. הצגתיה כאן בגלריה בגלל קשר רגשי אליה. יש כאן במלאי מנורות חנוכה רבות ומגוונות, ביניהן תמצאו בוודאי אחת שמתאימה לכם". סקרנותו של האב נדלקה. "מדוע?", הוא שאל את המוכר. "מה מיוחד כל כך במנורה זו דווקא, שאינך מסכים למכרה?" "אספר לכם מדוע", השיב המוכר. "מקורה אינו עתיק כל כך כפי שהיא נראית, אלא שהנסיבות שבהן נוצרה הן המעניקות לה ערך עצום. היא נוצרה בימי השואה האיומה. באחד הגטאות התחבא יהודי יקר, שהשתוקק לקיים את מצוות הדלקת נר חנוכה בהידור. הוא בנה מנורה זו במסירות נפש של ממש – אסף חתיכות עץ בין הגרוטאות ובמומחיות רבה חיבר והרכיב את החלקים זה לזה, עד שהתקבלה אומנות נפלאה זו שלפניכם!" "המנורה הקטנה הזו עברה את כל מאורעות השואה וניצלה בדרך לא דרך", הוסיף המוכר. "רכשתי אותה לאוסף שלי במחיר יקר מאוד. הלוא תבינו מעצמכם שיצירה כה יקרה וחשובה אין בדעתי למכור, אלא רק להשאירה בחנות למזכרת". הנער לא הרפה, וטען באוזני אביו שהוא הבטיח לרכוש לו כל מה שרק יבקש, ואף אם יעלה סכום רב. האב הציע סכום גבוה מאוד על החנוכה, ולאחר משא ומתן, שינה המוכר את דעתו, באומרו שבעד סכום שכזה אין הוא יכול לסרב... והעסקה יצאה לפועל, לשמחת כל הצדדים. כאשר הגיעו הביתה, הניח הנער את החנוכה בחדרו. הוא לא ידע כמובן לשם מה וכיצד ניתן להשתמש במנורה זו, אבל אהב לשחק ולהשתעשע בה רבות. ימים ספורים לאחר מכן, תוך כדי משחק נפלה המנורה לארץ והתפרקה לגמרי, לדאבון לבו של הנער. לשמע קול הנפץ נזעק האב אל החדר, והנה רואה הוא את המנורה על הארץ מפורקת לחלוטין. האב התמלא בכעס. "מה עשית? מדוע לא השגחת?", "הרי מנורה זו עלתה לנו הון תועפות. בקושי נמצאת היא אצלך תקופה כה קצרה, וכבר שברת אותה! הלוא אמרתי לך שאין בה ולא כלום! אילו היית משכיל לבקש מתנה מתאימה לך, היית בוודאי נהנה ממנה הרבה יותר..." לאחר שנרגע מעט האב מקצפו, פנה לבנו ואמר: "הבה ננסה להרכיב את המנורה מחדש, הלוא כל החלקים פזורים כאן לפנינו, אולי נוכל להשיבה על כנה". השניים התיישבו וניסו להרכיב מחד את המנורה. היתה זו מלאכה לא קלה כלל וכלל, שכן חכמה ומומחית רבה הושקעו ביצירתה. לפתע פתאום נופל לידיהם מבין חרצי העץ הפנימיים של אחד החלקים פתק קטן מקופל היטב, שהיה מוחבא ותקוע חזק במקום הסתר במנורה. פתח האב את הפתק והחל לקרוא את הכתוב בו.

תוך כדי קריאתו, החל האב לבכות בכי נורא וחזק, להשתוממותו של הנער. בכיו הלך וגבר כשסערת רוחו מתגברת בתוקף מאד, עד שלא היה בכוחו לעמוד בנפשו והוא קרס ארצה באפיסת כוחות. הנער הזעיק את בני המשפחה, שנדהמו: מה קרה לאבא שלנו פתאום?! לאחר שהצליחו להרגיעו ולאוששו, הגישו לפניו כוס תה חם ומהביל, ולאחר שהחיה את נפשו מעט, הראה להם את הפתק שהוחבא בחנוכה, והסעיר את נפשו. "הנה בונה אני כאן מנורה זו מתוך סכנה נוראה", כתב האומן בפתק המוטמן. "אינני יודע אם אזכה בעצמי להדליק בה את נרות חנוכה בשנה זו; כל יום כאן זו שאלת חיים או מוות... גם אם אזכה להדליק נר ראשון, מי יודע אם אזכה לנר שני. אבקש, אפוא, מאד מכל מי שתגיע לידו המנורה הזו, שהשקעתי בה הרבה מסירות נפש, שיואל נא להדליק בה את נרותיה בדחילו ורחימו לעילוי נשמותי, ולעשות ככל שיוכל לזכר נשמותי בלימוד משניות ובאמירת קדיש עלי ועל כל משפחתי שנגדעה באיבה". "והנה", משתקן קולו של האב, "במקום החותם מוצא אני – לא פחות ולא יותר – את שמו של אבי מורי זצ"ל, ה' ייקום דמו, שנספה באותו גטו בשואה..." עוצמת ההשגחה הפרטית, שגלגלה את המנורה לידי היהודי הרחוק, נגלתה באור עצום כל כך. נפלאות דרכי ההשגחה שכיוונו את הכל בצורה פלאית כל כך.

לאור הפרשות האחרונות, עלתה שאלה מעניינת באחד משיעורי בנוגע לשם "אסנת". השואלים תהו האם זהו שם מומלץ, משלוש סיבות: ראשית, העובדה שתחילת השם מכילה את השורש "אסון"; שנית, האות ת' המסיימת את השם (שיש המייחסים לה משמעות של חסימה); ושלישית, הייחוס של אסנת כבת שנולדה מגוי 'שכם בן חמור'. אכן, המדרש מציין כי אסנת הייתה בתה של דינה ונכדתו של יעקב אבינו, ואביה היה שכם בן חמור. המדרש אף מסביר את מקור שמה: "ודינה ילדה בת ותקרא את שמה 'אסנת', לאמור: לאסוני ילדתי שכם בן חמור..." אולם, כאן טמון סוד עמוק. חכמי הסוד מסבירים שנשמתה של אסנת הייתה נשמה גבוהה מאוד שהייתה שבויה ב"קליפה" – קליפת שכם בן חמור. כדי לחלץ את הנשמה הזו מהטומאה ולהחזירה אל הקדושה, היה על יוסף הצדיק לעמוד בניסיון הקשה של אשת פוטיפר. ברגע שיוסף עמד בניסיון, נשברה הקליפה ואסנת הפכה ראויה לו. יוסף, המכונה "צדיק יסוד עולם", זכה לשאת אותה לאישה במצרים. מכאן אנו למדים כיצד הקב"ה מגלגל את המציאות כדי שיוסף יזכה לאישה כשרה וצדקת גם במצרים הטמאה, הרחק מבית אביו.

השם "אסנת" בימינו: לאור זאת, אין כל מניעה לקרוא לבת בשם זה. להפך, זוהי זכות להיקרא על שמה של צדקת. יוסף הצדיק, לא היה נושא אישה שאינה ראויה לו. עדות לצדקותה המופלגת היא הבנים שזכתה להעמיד – מנשה ואפרים. עד היום, ברכת האבות המקובלת בישראל היא: "ישימך אלוהים כאפרים וכמנשה", וזכותה של אימם עומדת להם בברכה זו.

באשר לחששות הלשוניים: **השורש "אסון"**: מכיוון שאסנת עצמה הייתה צדקת ולא מצינו שחייה היו מלווים באסונות (אלא להפך, זכתה למלכות ולבנים צדיקים), אין מקום לחשוש ממשמעות המילה. השם הופך למבורך בזכות הדמות שנשאה אותו.

האות ת' בסוף השם: אמנם ישנם שמות שבהם האות ת' בסופם עשויה להצביע על עיכוב מסוים, אך כלל זה אינו תקף לשמות של צדיקים המקובלים במסורת ישראל דורות רבים. לסיכום, השם "אסנת" הוא שם של צדקת גדולה, אם שבטי מנשה ואפרים, ומי שבחרת להיקרא בשמה מתחברת לשורש של קדושה, תיקון וצדקות.

לבריאות ברכה והצלחה
סמ' בן חילוזה
שמחה בת שרה הי"ו
הם וילדיהם וכל אשר להם.

סעיד אשר בן לאה הי"ו
אורה בת סג'ורה הי"ו

שיעור בפרשת שבוע
מהרב שמשון פוקס שליט"א
כל יום חמישי
מיד לאחר מנחה
בביכ"ס אור אבנר
רח' משה דיין קרית הסביונים יהוד
מנחה - 16:15

"עץ חיים היא למחזיקים בה"
לזכות להצלחה ולבריאות איתנה
יצחק שוחט בן סועד ומשפ' הי"ו
שאול סאלם בן נג'ט ומשפ' הי"ו
אסף מזרחי בן רחל ומשפ' הי"ו
דוד אשר בן איבון ומשפ' הי"ו
אופיר דלל בן אורה ומשפ' הי"ו
יחזקאל בן ברטה ומשפ' הי"ו
דוד חיים בן עליזה ומשפ' הי"ו

בית הכנסת "עולי בבל" ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל

תפילות בימי חול: שחרית - 7:30 מנחה - 16:15 ערבית - 17:00
שיעורי תורה שעה לפני מנחה

הרב יהונתן הכהן אמדדי שליט"א רב ביהכ"ס - יום א' ב' ד'
הרב שמשון פוקס שליט"א - יום ג' הרב נאור דרשני שליט"א - יום ה'
הרב רפאל עגיב שליט"א - יום ה' בשעה 19:30

תפילות שבת קודש:

שיר השירים - 16:05 מנחה - 16:10 קבלת שבת - 16:30
שחרית - 7:00 מנחה א' - 13:30 מנחה ב' - 16:10 ערבית - 17:15
שיעורי תורה בשבת: הרב בן יאבו שליט"א - 12:30 וב- 14:10
לימוד אברכים עם תלמידים כל יום שני ורביעי בשעה 20:00
ערבית מאוחרת: יום ב' 20:50 יום ד' 20:50 יום ה' 20:30

בית הכנסת "היכל יצחק דוד"
רח' דוד אלעזר 18

תפילת שחרית - 7:00

מנחה וערבית (סמוכות) 16:10
שיעורי תורה אחרי ערבית

יום א' - הרב שמשון פוקס שליט"א
בשעה 18:00 שיעור
מהרב דניאל קמחי שליט"א